

thinget til at stille sig saaledes. Hvad er da foregaaet i de fem Aar, siden Ministeren selv ansaa det for absolut nødvendigt at have et Straffemiddel af denne Natur? Over den hele vide Verden, saavidt mig bekjendt, klages der over, at Autoritet og Alt, hvad dermed staar i Forbindelse, ikke gaar fremad, men snarere tilbage. Jeg veed ikke, om vort lille Land er saa lykkeligt, at det her skulde være gaaet anderledes, og om de sidste fem Aar virkelig afgive et Bevis for, at der nu er en saadan Mandstugt tilstede i Hæren og Flaaden, at vi kunne opgive det Standpunkt, hvorpaa vi stode for fem Aar siden. Den ærede Minister har jo ganske vist selv ikke uden Betænkkelighed forladt sit ældre Standpunkt. Det udtaler han udtrykkelig i Motiverne, og han siger, at han har gjort det, fordi han efter ny Overveielse med Hærens Befalingsmænd er kommen til det Resultat at turde vove et saadant Skridt. Jeg tror, at vi ved Behandlingen af disse Ting altid have anset det for rigtig at følge de dygtige høiere Befalingsmænd, som vi ere saa heldige at have i vor Midte, og jeg tør ikke love den ærede Minister, at vi denne Gang forlade denne vor sædvanlige Fremgangsmaade. Jeg beklager, at de Forhandlinger, der ere foregaaede mellem Ministeren og de af ham omtalte høiere Befalingsmænd, ere os aldeles ubekjendte. Vi kunne ikke godt lade os overbevise af dem, medens derimod de foregaaende Taleres Udtalelser her i Salen unegtelig veie meget betydeligt for mig, der ellers ikke har nogen særlig Indsigt i disse Forhold, og ganske vist ville veie paa samme Maade hos en stor Mængde Medlemmer i Landstinget. Den ærede Minister har paaberaabt sig, at der i disse fem Aar skulde være foregaaet en vigtig Begivenhed, som kunde lede til at se med mildere Øine paa disse Forhold, og det er den tydske militære Straffelovsogs Udstedelse. Jeg skal ikke tale omstændelig om denne, da jeg ikke kjenner den, men Et er ganske klart, og det er, at om man i Tydskland har kunnet lade Fængselsstraffe komme til at spille en Hovedrolle, medens man i tidligere Dage altid har anset Fængselsstraffe som noget for Militæretaten Skadeligt, især naar de være noget langvarige, saa har man ogsaa der en meget lang Tjenestetid, og for saa vidt den ærede Minister paaberaaber sig, at han netop ogsaa derfor har krævet et Bederlag i Eftertjeneste, saa vil det vides, at saaledes stod Sagen jo ogsaa for fem Aar siden. Den selvsamme Bestemmelse blev indsat i Loven efter Landstingets Ønske, kun saaledes, at der var givet Ministeriet Magt til at bøde paa de uheldige Resultater, som det strenge Kraw til Eftertjenesten kunde føve med sig. — Det er altsaa saaledes, jeg mener, at Sagens Spørgsmaal maa stilles: Gaar det an ganske at opgive ethvert kortvarigt Straffemiddel? Saaledes er det ogsaa, hvis jeg ikke feiler, at de foregaaende Talere have set paa

Sagen. For Lo af deres Vedkommende er det jo aldeles indlysende; for saa vidt en Tredie har udtalt sig, ja, saa kunde det jo rigtignok synes, som om hans Kritik af Lovforslaget gik saa vidt, at han ønskede, at hele Lovforslaget skulde gaa til Grunde, at det Baand, der nu var sluttet mellem Landetaten og Sjøtaten, skulde hæves. Det kunde synes saaledes, men jeg tror, han glemte at drage sin Konklusion, og, hvis jeg ikke misforstod hans Foredrag, saa lovede han os sin kraftige Understøttelse i et Udvalg, ikke til at slaa Loven ihjel, men til at forbedre den saaledes, at de Ønsker, han nærer for Sjøtatens Vedkommende, kunde finde deres Udtryk i Loven. Feiler jeg ikke, var hans Hovedindvending netop den selvsamme som de to andre ærede Medlemmers: Vi maa i Sjøtaten have i Stedet for Fængsel og Arrest kortvarige Straffemidler, og han sagde, Bøiestrafen er en naturlig Straf, det ordinære, naturlige Retsmiddel for Sjøtaten. For saa vidt det ærede Medlem talte om ekstraordinære Forhold og navnlig § 132, saa er hans Klage den samme: i ekstraordinære Tilfælde maa Sjøtaten have noget Andet end Klingeslag, vi maa kunne bruge Lampen. For saa vidt han iøvrigt reiste specielle Indsigelser imod Lovforslaget, da vare de alle af den Natur, at de i et Udvalg kunne kræve Underfølgelse og ganske vist ville blive Gjenstand for Underfølgelse.

Dette er det Hovedpunkt, som jeg ønsker at fremdrage; der er endnu Et, som jeg vil tillade mig at bemærke. Ja, jeg skal ikke i Dag opholde mig ved Straffen af Nedsættelse i 2den Klasse. Jeg tror, at den ærede Krigsminister i Motiverne har paaberaabt sig en Yttring af Landstingets Ordfører i Aaret 1871—72 som et Argument for, at Nedsættelse i 2den Klasse kunde man nok lade falde bort. Det undrer mig, thi ganske vist udtalte jeg den Gang, at jeg fandt det beynnderligt i et saa stort Straffelovarbejde paa flere hundrede Paragrafer kun at finde Straf af Nedsættelse i 2den Klasse omtalt i to Paragrafer for en Forbrydelses Vedkommende; men jeg gjorde det netop — og deri var den ærede Krigsminister enig med mig — for at fremhæve, at man, hvis denne Straf skulde beholdes, burde udvide den til andre, og derom var der da ikke Stygge af Tvivl, at Ordførers Mening var den samme som vore Befalingsmænds her i Salen, at Nedsættelse i 2den Klasse var en god Straf, som burde bibeholdes. Den ærede Krigsminister udtalte endogjaa, og det husker jeg meget tydeligt, efter at jeg havde gjort denne Bemærkning i Aaret 1871, at han erkjendte, at Nedsættelse i 2den Klasse var en Straf, som han kunde gaa med til at optage i Lovforslaget, ja, han vilde endogjaa anse det for en virkelig Forbedring af Lovforslaget, at den blev optagen for enkelte Forbrydelser og særlig da for den, som vi eksempelvis havde foreslaaet, at den skulde anvendes som særlig Straf for, nemlig Feighed,